

fluddet maatte sættes langt højere, det maatte sættes til Halvdelen og ikke blot til Halvdelen af de 765,000 Kroner, men til Halvdelen af samtlige Udgifter ved Sporets Anlæg, derunder ogsaa indbefattet Ekspropriationsudgifterne. Hvor store de ere, ved man ikke, men de kunne blive ret betydelige. Man kan i hvert Fald anse det for givet, at Kommunens Udgift vilde komme op til mindst 400,000 Kroner, naar den skulde udrede Halvdelen af Anlægssummen. Det maa vi bestemt udtale os imod. Og jeg kan ikke nægte, at det forekommer mig, at de af det ærede Mindretal anførte Grunde ere ganske overordentlig svage. Hovedbetragtningen, der er anført derfor, er, at der i Fjor blev vedtaget en Række forskellige Jærnbaneanlæg, hvor de paagældende Kommuner maatte udrede Halvdelen af Anlægssummerne. Naar man først ser den Sætning, skulde man tro, at der tænktes paa Statsbaneanlæg; men det er naturligvis ikke Meningen. Der er tænkt paa Loven om de private Jærnbaneanlæg. Men saa burde det rigtig nok have heddet, at der var vedtaget en Række forskellige Jærnbaneanlæg, hvor Staten havde maattet udrede Halvdelen af Anlægssummen. Sagen er, at disse to Ting ikke lade sig parallellisere. Hvor meget Kommunerne komme til at bidrage, naar de selv anlægge Baner, og hvor stort det Tilskud er, som jævnlig, eller i det mindste af og til, bliver forlangt af Kommunerne til de Statsbaneanlæg, der interessere dem, er jo to Ting, som ikke have noget som helst med hinanden at gøre, allerede af den simple Grund, at naar Kommunerne have maattet bidrage, som det skundom har været Tilfældet, 40,000, 50,000 eller 80,000 pr. Banemil til et Statsbaneanlæg, have de Penge jo været tabte; der har ikke været Tale om, at de nogeninde, selv om Banen maatte være nok saa rentabel, kunne faa en eneste Dre igen, hvorimod de private Anlæg tilhøre Kommunerne, og hvis Banerne svare Regning, er det Kommunerne, der faa Udbytte af deres Penge. Man kan altsaa aldeles ikke fra den Ordning, at Statskassen giver hidtil ukendt store Bidrag til Privatbaner, udlede nogen som helst Slutning om, hvad der skal gives i Tilskud til Statsbaner. Man har i sin Tid raabt Al og Ve, naar der for Eksempel til Ringebanen blev forlangt et Tilskud af 80,000 Kroner pr. Mil, hvilket jeg antager var Femtedelen eller Sjattedelen af, hvad Banen vilde koste, og ligesaa, da der var Tale om Bærsløvsbanen og flere andre Baner, hvor der blev forlangt 40,000 Kroner pr. Mil. Det, som bliver stillet op som Hovedargument, siger naturligvis ikke noget. Hvad der derimod

har en anden og større Betydning, og hvad ogsaa Flertallet mener maa tale for, at man overhovedet kommer og forlanger noget Tilskud, er det, at der ved andre Byer er blevet forlangt Tilskud til Havnebaner. Og som det her ses, har Reglen i den sidste Tid været den, at vedkommende Kommune har maattet udrede Halvdelen af Anlægsudgifterne. Ganste vist er der her en vis Forbindelse og Lighed; men uden videre at parallellisere Havnebanen i København med de smaa Spor anlæg til Havne rundt omkring i Landet, lader jeg dog ikke gøre. Jeg skal fremhæve en meget væsentlig Forstel, som her kommer frem, det er, at dette ikke blot er et Spor anlæg for at indbringe en vis Havnestrækning under Baneforbindelsen, men det er, som Lovforslagets Titel viser, tillige et Spor anlæg, der skal tilvejebringe Forbindelse mellem Jærnbanen ude ved Frithavnen og den nuværende Havnebane. Altsaa ved det Anlæg, her er Tale om, staffles der Statsbanen en Ringbane for Gods; og det er jo dog et Moment, som maa drages frem, og som sigter langt ud over det at staffe de paagældende Bolværksstrækninger et Havnespor. Dernæst er der en anden Ting, som jeg vil gøre opmærksom paa med Hensyn til den Forstel, der finder Sted mellem København og andre Havne rundt omkring i Landet, — naar jeg undtager Frederikshavn og Helsingør, hvor man vistnok ikke har givet noget som helst Bidrag til Havnebanen — og det er den, at her i København er Havnen Statshavn, men de andre Steder er det kommunale Havne. Men hvad er Betydningen heraf? Den er efter min Overbevisning den, at paa disse Steder have Skatteyderne ikke i Virkeligheden ydet en eneste Dres Tilskud til disse Baner. Jeg kender ganske godt de Regler og Principper, der følges ved Forvaltningen af de kommunale Havne. Sagen er nemlig den, at skønt de ere kommunale Havne og altsaa forvaltes af Kommunerne, er det aldeles selvstændige Institutioner, fuldstændig uafhængige i økonomisk Henseende af Kommunerne, undtagen for saa vidt vi have nogle ganske enkelte maadelige Havne, som ikke kunne svare Regning, og hvor saa Kommunerne maa tilstøde det manglende. Men i det store og hele ere vore kommunale Havne ret velhavende Institutioner, og deres Kasser have aldeles intet at gøre med Kommunekasserne, de have hver sin Forvaltning og maa holdes ude fra hinanden. Budgetterne skulle godkendes af Regnskaberne revideres i Indenrigsministeriet, og de have overhovedet intet med Kommunekasserne at gøre. Der holder man ganske naturligt paa, at Kommunerne selv